

На Харківщині загинув військовий з Тернопільщини

12.09.2022

У боях за визволення Харківщини загинув борець 80-ої окремої десантно-штурмової бригади Василь Мармус. У загиблого воїна залишились мама, батько, дружина та донечка.

"Василь змалку навчився любити Україну та знав ціну нашої Незалежності, адже виріс у знаній в наших краях патріотичній сім'ї. Його батько – Володимир Мармус – відомий громадсько-політичний діяч, учасник національно-визвольних змагань, член легендарної "Росохацької групи", яка в ніч на 22 січня 1973 року вивісила у Чорткові українські прапори. За це його засудили до 6 років позбавлення волі у колонії суворого режиму з наступним засланням на 5 років", - повідомили у Чортківській міськраді.

<https://www.0352.ua/news/3460399/na-harkivsini-zagynuv-vijskovij-z-ternopilsini>

Тернопільщина втратила на війні ще одного Героя, – під час визволення Харківщини від російських окупантів загинув чортків'янин Василь Мармус

12 Вересня 2022

Тернопільщина втратила на війні ще одного Героя. В ході визволення Харківщини від російських окупантів загинув чортків'янин Василь Мармус – син лідера Росохацької групи Володимир Мармуса, пише За Збручем.

Про важку втрату повідомили на сторінці Чортківської міської ради.

“Розв’язана російською федерацією жорстока кровопролитна війна продовжує забирати життя найкращих синів та доньок України. Не встигли оговтатись від неоправної втрати – загибелі чортків'янина Скуржанського Андрія, як до нашого міста надійшла чергова жахлива звістка... У боях за визволення Харківщини загинув боєць 80-ої окремою десантно-штурмової бригади Василь Мармус.

У Василя залишились мама, батько, дружина та донечка.

Всі, хто знав Василя, в унісон твердять, що позитивнішої та кращої людини за нього – не знають. Він завжди з азартом брався за нові справи та все доводив до кінця. Коли почалась війна, не зміг залишатись осторонь та пішов служити добровольцем...

Василь змалку навчився любити Україну та знав ціну нашої Незалежності, адже виріс у знаній в наших краях патріотичній сім'ї. Його батько – Володимир Мармус – відомий громадсько-політичний діяч, учасник національно-визвольних змагань, член легендарної «Росохацької групи», яка в ніч на 22 січня 1973 року вивісила у Чорткові українські прапори. За це його засудили до 6 років позбавлення волі у колонії суворого режиму з наступним засланням на 5 років...

Коли у Чорткові зустрічатимуть тіло Героя та дату похорону повідомимо згодом.

Чортків знову у жалобі... Пам'ятаймо щосекунди, якою ціною Україна повертає окуповані території та кров'ю скількох синів та доньок утверджується наша Незалежність...”, – ідеться у повідомленні.

У соцмережах люди масово висловлюють співчуття з приводу загибелі Василя. Друзі і знайомі діляться теплими спогадами про Людину, яка віддала за Україну і за нас усіх найдорожче – власне життя.

“Друзе, Василь Мармус, провозжаючи тебе захищати нашу неньку-Україну, я чекав тебе живим!!! Від сьогодні ти залишишся у наших спогадах Героєм, таким завжди веселим, дружнім, ти – кращий! Тебе дуже не вистачатиме”, – написав друг загиблого Захисника Володимир Рудик.

“У боях за визволення Харківщини поклав життя чортківчанин Василь Мармус, боєць 80 десантно-штурмової бригади.

Мій однокласник, справжній патріот України, козак, талановитий музикант, батько.

Вася був першим хто включив мені Рамштайн – його улюблений гурт на той час, я й не знав, що є важка музика і вона така крута, змінило все моє життя. Стільки років дружби і спогадів...

Радість від визволення наших міст йде разом із такими страшними новинами.

Вася, ти був найкращим із нас, таким ти і залишишся назавжди”, – ідеться у дописі Ігоря Гевка.

“Ми мали зустрітися десь у Краматорську. Або в Чорткові. Я уявляла собі цю картину: Василь з батьком на дивані, в куті кімнати прапор, на стінах — старовинні ікони, а на полицях десятки однакових томів про ОУН-УПА: діаспорянські видання. Я була тут минулого літа.

Мені дуже хотілося написати матеріал про Василь Мармус. Дуже. Про сина свого батька Володимира Мармуса — дисидента, політв'язня і чоловіка, що 1973-го року разом з друзями вивісив у Чорткові синьо-жовті прапори і відсидів за це сім років. Коли я побачила, що Василь воює, дуже загорілася — такою символічною була їхня родинна історія: те, що почав батько, нині закінчує син.

З Василем ми домовилися, як тільки він вирветься в Покровськ, Краматорськ чи, може, пощастить у Чортків, додому, на кілька днів, я примчу. Час від часу ми переписувалися, щоб звіритися. А на останнє моє повідомлення Василь чотири дні не відповідав. А я не мала сил радіти усім успіхам нашої армії, бо боялася.

Вночі я дізналася, що Василь загинув”, – розповіла відома журналістка Христина Коціра.

Вічна пам'ять Герою!

<https://ternopilive.com/ternopilshhyna-vtratyla-na-vijni-shhe-odnogo-geroya-pid-chas-vyzvolennya-harkivshhyny-vid-rosijskyh-okupantiv-zagynuv-chortkivyanyn-vasyl-marmus/#>

Увесь Чортків вийшов зустрічати на колінах тіло загиблого воїна-десантника Мармуса Василя

13.09.2022

Вранішнє трагічне повідомлення минулого понеділка надто болісно сприйняли чортків`яни: від снайперської кулі загинув воїн-десантник 80-ї окремої десантно-штурмової бригади Василь Мармус...

Його знало практично все місто. Чудовий музикант: кажуть, грав чи не на кожному музичному інструменті, за який би не брався. У місцевих групах за останні дні сотні коментарів. Знайомі загиблого розповідають, що більш життєрадісної й щирої людини годі було знайти. А люди старшого покоління знали Василя через його батька – відомого українського дисидента Володимира Мармуса – керівника Росохацької патріотичної групи, яка майже 50 літ тому, у ніч з 21-го на 22-е січня 1973 року вивісила над Чортковом жовто-блакитні прапори. За це кожен із десяти тоді ще зовсім юних хлопців поплатився тривалими тюремними ув`язненнями.

Зростаючи у глибоко-віруючій патріотичній сім`ї, хлопець не міг учинити інакше, уклавши контракт зі Збройними силами України й ставши на захист Вітчизни від рашистського окупанта.

...Траурний кортеж припізвився на три години від оголошеного часу, проте ніхто і гадки не мав розходитися. Близько пів до другої години пополудню Героя-десантника зустріли навколішки сотні чортків`ян перед Копичинецьким мостом, навпроти пам`ятника генералу Кульчицькому та загиблим воїнам у війні з росією.

Труну з тілом загиблого узяти на плечі військові побратими. Звідси траурна процесія у супроводі духового оркестру рушила до собору Верховних Апостолів Петра і Павла, біля якого було відслужено молебень п`ятнадцятьма священниками. На площі перед храмом люду зібралося стільки, що годі було проштовхнутися.

Стоїть перед труною згорьована велика родина, у якій лежить 30-річний мужній воїн – син, чоловік, батько. Що коїться в маленькій голівці семирічної доньки, яка, мабуть, ще не збагнула важкість втрати найріднішої людини? Мужньо тримається батько, котрий стільки витерпів у своєму житті: почату ним справу боротьби за волю України мав завершити його син. Не судилося... Але побратими обов`язково помстяться за смерть Василя і завершать святу справу: Україна назавжди позбавиться московського ярма!

Після відслуження молебню траурна процесія рушила до собору Рівноапостольного князя Володимира. Естафету від військових перейняли друзі-музиканти Василя Мармуса, котрі всю дорогу несли труну на плечах. Там, у кімнаті печалі, о 19-й годині буде відслужено парастас за загиблим. А завтра, 15 вересня, об 11-й годині, в соборі Верховних Апостолів Петра і Павла розпочнеться похорон.

<https://chortkiv.city/articles/236818/uves-chortkiv-vijshov-zustrichati-na-kolinah-tilo-zagiblogo-voina-desantnika-marmusa-vasilya>

У Чорткові зустріли тіло захисника, який поклав життя за Батьківщину (фото)

14 вересня 2022

Тернопільщина знову у скорботі. Сьогодні у місті Чортків навколішки із сльозами на очах люди зустрічали Василя Мармуса, життя якого несподівано обірвала безжальна війна.

У чоловіка залишились батьки, дружина та маленька донечка, горе яких неможливо і виміряти...

Рідні, близькі, знайомі, а також працівники Чортківської РДА у щирій молитві прощалися із захисником, який до останнього боровся з орками за рідну Україну.

Чин похорону відбудеться завтра (15 вересня) об 11 год. у Соборі Верховних апостолів Петра і Павла.

«Занадто часто ми почали отримувати трагічні звістки про загибель наших воїнів, які боронять Україну. Це – страшна ціна за наше прагнення бути вільними і жити в цивілізованому світі.

Чортківська районна військова адміністрація висловлює свої щирі співчуття мамі, батькові, дружині, донечці, рідним та близьким полеглого Василя. Жодна жертва принесена в ім'я перемоги не буде марною, подвиги наших мужніх та відважних захисників навіки увійдуть в історію, стануть вічними пам'ятками незламності духу та нескореності українського народу», — йдеться у дописі на сторінці Чортківської РДА.

Народна шана й повага Герою, який віддав своє життя за Батьківщину!
Слава Україні і всім нашим захисникам!

<https://ternopoliany.te.ua/zhittya/73882-u-chortkovi-zustrily-tilo-zakhysnyka-iakyi-poklav-zhyttia-zabatkivshchynu-foto>

У Чорткові попрощалися з сином відомого дисидента Василем Мармусом, що загинув на Харківщині

15 вересня 2022

На війні загинув Василь Мармус, син дисидента і політв'язня Володимира Мармуса. Він поліг у боях за визволення Харківщини.

У Чорткові попрощалися з Василем Мармусом

14 вересня Чортків, звідки родом Герой, "зустрів" його з жовто-блакитними стягами та зі сльозами на очах. Похорону відбудеться 15 вересня об 11:00 у Соборі верховних апостолів Петра і Павла.

Віддати шану Герою – Василю Мармусу – сьогодні зібралась ледь не вся Чортківська громада. З ініціативи друзів-музикантів тіло Героя зустрічали оркестром ще перед Копичинецьким мостом, а потім колоною вирушили до Собору Верховних Апостолів Петра і Павла, – написала Чортківська міська рада.

У Василя залишились мама, батько, дружина та донечка. Всі, хто знав Василя, твердять, що позитивнішої та кращої людини за нього – не знають. Він завжди з азартом брався за нові справи та все доводив до кінця. Коли почалась війна, не зміг залишатись осторонь та пішов служити добровольцем у складі 80-ої окремої десантно-штурмової бригади.

У Чорткові "зустріли" Василя Мармуса / Фото з фейсбуку Чортківська міська рада

Василь змалку навчився любити Україну та знав ціну нашої Незалежності, адже виріс у патріотичній сім'ї. Його батько – Володимир Мармус – відомий громадсько-політичний діяч, учасник національно-визвольних змагань, член легендарної "Росохацької групи", яка в ніч на 22 січня 1973 року вивісила у Чорткові українські прапори. За це чоловіка засудили до 6 років позбавлення волі у колонії суворого режиму з наступним засланням на 5 років.

https://24tv.ua/chortkovi-poproshhalisya-vasilem-marmusom-vin-zaginu-v-boyah-harkivshhini_n2157990

Увесь Чортків вийшов зустрічати на колінах тіло загиблого воїна-десантника Мармуса Василя

15.09.2022

Вранішнє трагічне повідомлення минулого понеділка надто болісно сприйняли чортків`яни: від снайперської кулі загинув воїн-десантник 80-ї окремої десантно-штурмової бригади Василь Мармус...

Його знало практично все місто. Чудовий музикант: кажуть, грав чи не на кожному музичному інструменті, за який би не брався. У місцевих групах за останні дні сотні коментарів. Знайомі загиблого розповідають, що більш життєрадісної й щирої людини годі було знайти. А люди старшого покоління знали Василя через його батька – відомого українського дисидента Володимира Мармуса – керівника Росохацької патріотичної групи, яка майже 50 літ тому, у ніч з 21-го на 22-е січня 1973 року вивісила над Чортковом жовто-блакитні прапори. За це кожен із десяти тоді ще зовсім юних хлопців поплатився тривалими тюремними ув`язненнями.

Зростаючи у глибоко-віруючій патріотичній сім`ї, хлопець не міг учинити інакше, уклавши контракт зі Збройними силами України й ставши на захист Вітчизни від рашистського окупанта.

...Траурний кортеж припізвився на три години від оголошеного часу, проте ніхто і гадки не мав розходитися. Близько пів до другої години пополудню Героя-десантника зустріли навколішки сотні чортків'ян перед Копичинецьким мостом, навпроти пам'ятника генералу Кульчицькому та загиблим воїнам у війні з росією.

Труну з тілом загиблого узяли на плечі військові побратими. Звідси траурна процесія у супроводі духового оркестру рушила до собору Верховних Апостолів Петра і Павла, біля якого було відслужено молебень п'ятнадцятьма священниками. На площі перед храмом люду зібралося стільки, що годі було проштотхнутися.

Стоїть перед труною згорьована велика родина, у якій лежить 30-річний мужній воїн – син, чоловік, батько. Що коїться в маленькій голівці семирічної доньки, яка, мабуть, ще не збагнула важкості втрати найріднішої людини? Мужньо тримається батько, котрий стільки витерпів у своєму житті: почату ним справу боротьби за волю України мав завершити його син. Не судилося... Але побратими обов'язково помстяться за смерть Василя і завершать святую справу: Україна назавжди позбавиться московського ярма!

Після відслуження молебню траурна процесія рушила до собору Рівноапостольного князя Володимира. Естафету від військових перейняли друзі-музиканти Василя Мармуса, котрі всю дорогу несли труну на плечах. Там, у кімнаті печалі, о 19-й годині буде відслужено парастас за загиблим. А завтра, 15 вересня, об 11-й годині, в соборі Верховних Апостолів Петра і Павла розпочнеться похорон.

<https://gazeta-misto.te.ua/uves-chortkiv-vyjshov-zustrichaty-na-kolinah-tilo-zagyblogo-voyina-desantnyka-marmusa-vasylya/#>

«Наш тато став ангелом»: на Тернопільщині попрощалися з воїном Василем Мармусом

15.09.2022

Коли почалась повномасштабна війна, Василь Мармус із Чорткова пішов на фронт добровольцем. Бо змалку навчився любити Україну та знав ціну нашої Незалежності, адже виріс в патріотичній сім'ї. Його батько – Володимир Мармус – відомий дисидент, громадсько-політичний діяч, учасник національно-визвольних змагань, член легендарної «Росохацької групи», яка в ніч на 22 січня 1973 року вивісила у Чорткові українські прапори. За це його засудили до 6 років позбавлення волі у колонії суворого режиму з наступним засланням на 5 років.

Василь Мармус загинув під час визволення Харківщини від російських окупантів. Він був бійцем 80-ої окремою десантно-штурмової бригади. У Василя залишились мама, батько, дружина та маленька донечка. Мужньому воїну було тільки 30...

Із синьо-жовтими стягами, навколішки, з квітами і сльозами на очах 14 вересня Чортків зустрів кортеж з тілом Героя. Віддати шану Василю Мармусу зібралась ледь не вся Чортківська громада. З ініціативи друзів-музикантів тіло українського захисника зустрічали оркестром ще перед Копичинецьким мостом. У кімнаті печалі при соборі рівноапостольного князя Володимира було відслужено панахиду.

Чин похорону Героя відправили 15 вересня священнослужителі різних конфесій Чортківської громади у Соборі верховних апостолів Петра і Павла. Опісля заупокійного Богослужіння похоронна процесія пішою ходою вирушила до костелу Матері Божої Святого Розарія та Св. Станіслава, а звідти – до Ягільницького кладовища. Тут, на алеї Героїв, разом з іншими побратимами Василь знайшов вічний спочинок. Усю дорогу труну з тілом загиблого Героя військові побратими та друзі-музиканти несли на плечах. А тисячі чортків'ян, рідні, колеги, які прийшли попрощатися з українським захисником, досі не можуть повірити, що їхнього Василя більше нема...

«Біль... Кляті рашисти забрали життя мого доброго знайомого. Ми познайомилися з Василем на майдані. Він був одним з перших, хто захищав наметове містечко на барикадах під час штурму правоохоронцями, хоча був простим волонтером. Відтоді ми час від часу спілкувалися. Я пам'ятаю, як Вася, рвався у 2014-му на фронт на Донбас, він був впевнений, що має бути захисником, хоча мав чим займатися у мирному житті... Зараз мені не хочеться вірити у його смерть. Але Василь був віруючою людиною, справжнім патріотом, хорошим другом, мужнім захисником. Я впевнений, що він

заслужив вічне життя у небесному царстві. Вічна пам'ять герою», – написав Андрій Рубан.

«Багато думок і... просто хочеться мовчати... Мовчки молитися за світлі душі наших героїв, – написав **Oleg Gavrilyuk**. – У боях за визволення Харківщини віддав своє життя за волю і славне майбуття нашої України яскравий митець, чудовий музикант, духовик гурту «Октава», автор пісень, для багатьох, навіть старших колег, наставник і порадник, боєць 80 десантно-штурмової бригади, чортківчанин Василь Мармус».

Особливими емоціями поділилась **Христина Коціра**:

«Я взяла на руки доньку і сказала їй: Софійка, наш тато став ангелом, тепер він біля Бозі, наверху, разом з Бозею воює з росіянами, допомагає Йому. Відколи став ангелом, він дуже сильний, набагато сильніший, ніж був, він нас охороняє, він тебе з неба бачить, ти можеш з ним говорити, молитися за нього, він тебе чує...»

Наталя Мармус розказує мені, як пояснила доньці смерть тата.

Ми сидимо під церквою. Всередині тіло з труною Василя — молодого і красивого Софійчиного тата. Враз починає завивати сирена. Але Наталя каже, що для неї війна закінчилась. І нагадує собі, що пообіцяла донечці не плакати і бути сильною.

Василь Мармус прожив усього лише 30 років. Ми ж не забудемо, правда ж, яка дорога ціна?»

Василь Мармус віддав найцінніше – своє життя – за вільну Україну, за нас з вами. Не маємо права про це забути. Вічна пам'ять Герою!

<https://nday.te.ua/nash-tato-stav-anhelom-na-ternopilschyni-poproschalysya-z-vojinom-vasylem-marmusom/>

Чортків попрощався з Героєм Василем Мармусом

15.09.2022

Він любив нас усіх, та найбільше любив Україну... Саме так, без усякого перебільшення можна сказати про загиблого Героя – МАРМУСА Василя, воїна 80-ї окремої десантно-штурмової бригади ЗСУ, якого сьогодні (15 вересня) провів в останню путь чи не увесь Чортків.

Чин похорону, який провів Преосвященний владика Димитрій Григорак у супроводі багатьох священнослужителів різних конфесій, розпочався об 11-й годині в соборі Верх. Апп. Петра і Павла.

Учора, коли країни зустрічали свого героя, ніжно усміхалося (майже політньому) сонечко... Усміхалося так, як завжди при зустрічі з рідними, друзями та просто знайомими щиро усміхався Василь, наш Василько... А сьогодні – дрібним дощиком плакало небо в унісон гірких сліз утрати багатьох багатьох.

Сьогодні, як і учора, труну з тілом загиблого воїна Василя від собору Рівноапостольного князя Володимира, де у кімнаті печалі було відслужено парастас, до собору Верх. Апп. Петра і Павла на плечах (фактично, через усе місто) несли військові побратими та друзі-музиканти. Обабіч дороги містяни, не стримуючи сліз, навколішках зустрічали і проводжали воїна-захисника...

Опісля заупокійного Богослужіння похоронна процесія пішою ходою рушила центром Чорткова до костелу Матері Божої Святого Розарія та Св. Станіслава, відтак траурний кортеж направився до міського кладовища по вулиці Ягільницькій, де на Алеї Героїв поруч з іншими загиблими захисниками України і схоронили вірного сина України, воїна-Героя Василя Мармуса.

Тричі потрійні автоматні залпи на честь і славу Героя просто розірвали німу тишу кладовища, пронизуючи подуми, мабуть, кожного з присутніх про жахіття війни, про пекло, яке проходять наші захисники, ворожих обстрілів... Для Василька війна уже скінчилася... Тепер мужній воїн Василь Мармус захисником-янголом поповнить ряди чоти Небесної і стоятиме на варті землі рідної уже з високості...

Спочивай з Богом, воїне, друже, справжній сину землі української! А побратими обов'язково, віримо – в скорім часі, дадуть нечисті вражій гідну відсіч і Перемога неодмінно буде за нами – за Україною!

Висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким Василя Мармуса, молимося за упокій його душі в Царстві Небеснім.

<https://chortkiv.city/articles/237081/chortkiv-poproschavsya-z-geroyem-vasilem-marmusom>

"Осиротіла маленька донечка": на Тернопільщині попрощались із військовослужбовцем, який загинув у бою на Харківщині (ФОТО)

15 вересня 2022 р.

На Тернопільщині навіки попрощались із загиблим у бою на Харківщині військовим Василем Мармусом.

Про це повідомляють на Facebook-сторінці Чортківської міської ради.

"Загиблому у російсько-українській війні Василю Мармусу сьогодні віддали шану тисячі чортків'ян. Попрощатися із Героєм прийшли рідні, близькі, друзі, колеги по роботі та побратими. Чин похорону відправили священнослужителі різних конфесій Чортківської громади у Соборі верховних апостолів Петра і Павла. Відтак, похоронна процесія вирушила містом до Костелу святого Станіслава. Зустрічали перехожі Героя навколішках, не стримуючи сліз", - повідомляють у міській раді Чорткова.

Поховали Василя на Алеї Героїв, що на Ягільницькому кладовищі, поруч з іншими захисниками України.

0352 Сайт міста Тернополя

0352 Сайт міста Тернополя

"Ще змалку чоловік знав, що означає по-справжньому любити Україну, адже батько Василя – відомий громадсько-політичний діяч, учасник національно-визвольних змагань, член легендарної «Росохацької групи», яка в ніч на 22 січня 1973 року вивісила у Чорткові українські прапори. За це його засудили до 6 років позбавленні волі у колонії суворого режиму з наступним засланням на 5 років... Осиротілими залишилися батьки, брат, дружина та маленька донечка", - розповідають у дописі.

Редакція 0352.ua висловлює щирі співчуття родині загиблого. Спи спокійно, Герою.

<https://www.0352.ua/news/3462906/osirotila-malenka-donecka-na-ternopilsini-poprosalis-iz-vijskovosluzbovcem-akij-zagynuv-u-bou-na-harkivsini-foto>

Ми — всі, хто тебе знав і любив, будемо вчитися жити без тебе... Прощаються з Василем Мармусом

- 15 вересня 2022 р.

Такі звістки б'ють як обухом по голові. Немає слів — тільки біль. Лети у вирій, Сину.

Там, серед українських Героїв, ти здобув своє місце. Залишаються нам недоспівані тобою пісні і осиротілі героїчні батьки. Незіграні ролі зіграє Софійка. І фільм буде про тебе, але не з тобою. Ми — всі, хто тебе знав і любив, будемо вчитися жити без тебе...

Чортків опустився навколішки — в останню путь проводжають Героя Василя Мармуса.

Небо, вкрившись густими хмарами, не може стримати сліз, як і силенна сила людей, що прийшли віддати тобі останню шану...

Всі, хто знав Василя, в унісон твердять, що позитивнішої та кращої людини за нього – не знають. Він завжди з азартом брався за нові справи та все доводив до кінця. Коли почалась війна, не зміг залишатись осторонь та пішов служити добровольцем...

Василь Володимирович Мармус народився 26 квітня 1992 року у Чорткові. Закінчив місцеву школу №5, Прикарпатський військово-спортивний лицей-інтернат, а згодом Тернопільський Національний педуніверситет. З початком російського вторгнення в Україну 2022 року пішов на фронт добровольцем. Воював у складі 80 окремої десантно-штурмової бригади. Загинув 11 вересня 2022 року на Харківщині.

— Розв’язана російською федерацією жорстока кровопролитна війна продовжує забирати життя найкращих синів та доньок України. У боях за визволення Харківщини загинув боєць 80-ої окремою десантно-штурмової бригади Василь Мармус, — сумну звістку повідомила Чортківська міськрада.
— У Героя залишилися мама, батько, дружина та донечка.

Війна скінчиться скоро, то вже готуй сценарій

Василь змалку навчився любити Україну та знав ціну нашої Незалежності, адже виріс у знаній в наших краях патріотичній сім’ї. Його батько – Володимир Мармус – відомий громадсько-політичний діяч, учасник національно-визвольних змагань, член легендарної «Росохацької групи», яка в ніч на 22 січня 1973 року вивісила у Чорткові українські прапори. За це його засудили до 6 років позбавлення волі у колонії суворого режиму з наступним засланням на 5 років...

Чортків знову у жалобі... Пам'ятаймо щосекунди, якою ціною Україна повертає окуповані території та кров'ю скількох синів та доньок утверджується наша Незалежність...

— Такі звістки б'ють як обухом по голові. Немає слів — тільки біль. Лети у вирій, Сину. Там, серед українських Героїв, ти здобув своє місце, — переконаний Володимир Ханас. — Залишаються нам недоспівані тобою пісні і осиротілі героїчні батьки. Незіграні ролі зіграє Софійка. І фільм буде про тебе, але не з тобою. Ми — всі, хто тебе знав і любив, будемо вчитися жити без тебе...

Те, що почав батько, нині закінчує син

Василь телефонував Володимирі Ханасу востаннє близько тижня тому. «Васильович, війна скінчиться скоро, то вже готуй сценарій, будемо кіно знімати і показувати, — казав тоді Василь. — І щоб пісень було багато...»

«Друже, Василь Мармус, проважаючи тебе захищати нашу неньку-Україну, я чекав тебе живим!!! Від сьогодні ти залишишся у наших спогадах Героєм, таким завжди веселим, дружнім, ти — кращий, — пише Володя Рудик. — Тебе дуже не вистачатиме...»

— Ми мали зустрітися десь у Краматорську. Або в Чорткові, — поділилась **Христина Коціра**. — Я уявляла собі цю картину: Василь з батьком на дивані, в куті кімнати прапор, на стінах — старовинні ікони, а на полицях десятки однакових томів про ОУН-УПА: діаспорянські видання. Я була тут минулого літа. Мені дуже хотілося написати матеріал про Василь Мармус.

Дуже. Про сина свого батька — дисидента, політв'язня і чоловіка, що 1973-го року разом з друзями вивісив у Чорткові синьо-жовті прапори і відсидів за це сім років. Коли я побачила, що Василь воює, дуже загорілася — такою символічною була їхня родинна історія: те, що почав батько, нині закінчує син.

Ти був найкращим із нас, таким і залишишся назавжди

З Василем Христина домовилась: щойно він вирветься в Покровськ, Краматорськ чи, може, пощастить у Чортків, додому, на кілька днів, я примчу. Час від часу вони переписувалися, щоб звіритися.

— А на останнє моє повідомлення Василь чотири дні не відповідав. А я не мала сил радіти усім успіхам нашої армії, бо боялася, — зізналась Христина Коціра. — Вночі я дізналася, що Василь загинув.

«Василь Мармус, дякую тобі за все... Ніколи не збагну, чому такі чудові люди платять таку велику ціну... за всіх нас, — написала **Дарія Гірна**. — Царство небесне.

— Мій однокласник, справжній патріот України, козак, талановитий музикант, батько, — згадує **Ihor Nevko**. — Вася був першим, хто включив мені Рамштайн — його улюблений гурт на той час, я й не знав, що є важка музика і що вона така крута. Це змінило все моє життя. Стільки років дружби і спогадів... Радість від визволення наших міст йде разом із такими страшними новинами. Вася, ти був найкращим із нас, таким ти і залишишся назавжди.

Низько вклоняюсь тобі, наш Герою...

«Багато думок і... — просто хочеться мовчати... Мовчки молитися за світлі душі наших героїв, — написав **Oleg Gavrilyuk**. — У боях за визволення Харківщини віддав своє життя за волю і славне майбуття нашої України, яскравий митець, чудовий музикант, духовик гурту «Октава», автор пісень, для багатьох, навіть старших колег, наставник і порадник, боєць 80 десантно-штурмової бригади, Чортківчанин Василь Мармус».

— Дуже важко передати усю палітру почуттів, що зараз ятрять душу... Сумно, бо Вася був позитивним, біля нього завжди було радісно, — згадує Олег Гаврилюк. — Чи зможемо ми колись переналаштуватись з мінорно-скорботних мотивів на мажорний лад? Не знаю... Бо навіть співаючи, ніби веселої, душа млітиме від сумних спогадів.

«Знаєш, Василь Мармус, а я буду сваритись з тобою... Бо ти мені позавчора пообіцяв передзвонити і не дзвониш. А ти знаєш, що я чекаю, — у словах Олег Гнатусько жаль і відчай. — Знову буду тебе мучити, що тобі передати, а ти знову будеш морозитися, що нічого не треба бо все є. А я все одно як всі ці півроку складу тобі ящик, а може й два того, що тобі не треба і буду передавати. Я за це навіть в Волонтери Бучаччини позивний отримав «Мармус», бо так як тобі нікому нічого не передавав. Бо ти не був, ти є як рідний. І я хотів, щоб ти хоч трошки тієї домашньої та рідної турботи відчув.

— Я не знаю, чи ти міг бути інакшим, ніж ти був, — каже Олег. — Вибач мені, але я зізнаюсь: ти казав, що сліпий як кріт і можуть комісувати, але нікому не кажеш... Бо ти знаєш, що роботи з тими с...ками. І успішно це доводив. А ти не міг бути інакшим. Такий стержень, як в тебе заклав батько Володимир Мармус, бажаю мати кожному українцю!

«Я пам'ятаю, як ти тішився тій машині. Музикант, Чортків, Борітеся поборете... Я тобі не казав, але ми на неї гроші зібрали мало не за пів дня, — поділився Олег Гнатусько вже із загиблим другом. — Чесно, вона зробила свою місію і берегла тебе як могла. Братю, бо для тебе не шкода нічого, і такого як ти друга треба ще знайти. Чесно, я бачу, як клацаю зараз на клавіатурі, а ти точно смієшся.... Бо я шукав фото за 10 років і жодного не знайшов де б ти щиро не усміхався. Я хочу, щоб тебе запам'ятати таким як ти є — щирим, дружнім, вихованим, ввічливим і забавним. Ми все переживемо і дочекаємось твоєї та нашої перемоги. Низько вклоняюсь тобі, наш Герою...»

Редакція висловлює щирі співчуття батькам, дружині і донечці, рідним і друзям, землякам і побратимам та всім, хто втратив дорогу людину. Вічна пам'ять, шана і слава тобі, Герою...